

Carla, haar partner Orkie en haar kauwenpleegkinderen

Carla Holzenspies

“Oh, bent u het!”

Orkie was een der tamme zwarte kraaien, die zijn baas niet meer kon terugvinden en door een vogelvriend bij me werd afgeleverd. Hij zag er gezond en glanzend uit. Bovendien was hij uiterst vriendelijk in de omgang. Hij besloot direct mij als partner te accepteren en liet dat weten door een nadrukkelijk “war war war” te laten horen, waarbij hij telkens bij ieder ‘war’ een buiging maakte. Ik accepteerde zijn aanzoek door op dezelfde wijze te antwoorden. Van nu af aan waren we partners. Als ik naar het dorp fietste om boodschappen te doen vloog Orkie boven mijn hoofd mee. In een boom gezeten wachtte hij geduldig totdat ik weer tevoorschijn kwam, liet zijn groet horen en escorteerde me weer naar huis.

In die tijd had ik nog twee tekels, die een paar keer per dag op de hei werden uitgelaten. Orkie was dan natuurlijk ook van de partij. Hij vloog een eind vooruit, ging in een den zitten wachten tot we aankwamen en begroette me dan uitbundig met een “war war war”. Als trouwe kraaienpartner beantwoordde ik zijn begroeting met dezelfde klanken, daarbij telkens vooroverbuigend zoals het een echte kraai betaamde. Er kwamen tijdens die wandelingen wel eens mensen langs, die de aanwezigheid van de kraai daar boven in die takken niet opviel, maar des te meer verbaasd en daarna ontzet waren over het gedrag dat ik vertoonde. Overhaast nam men dan de benen, in de veronderstelling verkerende hier met een gek te doen te hebben,

die misschien nog wel gevaarlijk was ook!

Min of meer hetzelfde overkwam me toen ik naar het dorp fietste en ik onderweg begroet werd door een van mijn kauwenpleegkinderen, die langs kwam vliegen. “Kâh”, liet de kauw beleefd weten, waarop ik met “kâh” antwoordde. Zo begroeten kauwen elkaar die kennissen zijn.

Een oude Huizer, die me even later inhaalde, bekeek me aandachtig. Opgelucht zei hij: “Oh, bent u het!”. Gerustgesteld vervolgde hij zijn weg. Het was dat gekke vogelmens uit de buitenwijk. Vele keren vloog Orkie met me mee, totdat hij ten slachtoffer viel aan het nog wel eens voorbij jakkerende verkeer. Maar nog altijd komen er kauwen langs, die me beleefd groeten.